

ВЪРНИЯТЪ ОВЧАРЬ

Веднажъ въ двореца на краля дошелъ на гости турския султанъ. Презъ време на обѣда султанътъ казалъ на краля: „Ти си единъ отъ най-богатитѣ крале на земята. Трѣбва да се гордѣешъ.“

— Азъ наистина се гордѣя, — отвърналъ му кралятъ — но не съ богатствата си, а съ вѣрността на своитѣ поданници. Много сж на брой моитѣ вѣрни и честни служители, но най-честенъ отъ всички е моятъ овчарь.

Усмихналъ се султанътъ и му рекълъ: „Сигуренъ съмъ, че твоятъ честенъ овчарь те лъже“.

— Азъ се обзалагамъ, че моятъ честенъ овчарь никога не ме е лъгалъ и нѣма да ме излъже, — извикалъ кралятъ.

Султанътъ настоявалъ на своето и, най-после, се обзаложили: ако султанътъ залови овчаря въ лъжа, кралятъ ще му даде най-хубавата земя отъ кралството си; ако пъкъ не лъже, султанътъ ще даде едничката си дъщеря за жена на краля. Речено и свършено... Султанътъ се преоблѣкълъ въ прости дрехи и отишелъ при овчаря.

— Добъръ день, овчарьо.

— Далъ ти Богъ добро.

— Продай ми това черно агънце. Скъпо ще ти заплатя за него.

— Азъ не мога да продавамъ, — казалъ овчарьтъ.

— Ще ти дамъ за това агънце сто жълтици, —